

Оставете децата да дойдат при Мене; не ги възпирайте, защото на такива е Божието царство.

Марк 10:14

ТЕМА НА БРОЯ

РЕДАКЦИОННА

Скъпи читатели,

Есента освен прохладата, носи и духовно освежаване. Много от нашите църкви започват своя годишен богослужебен цикъл именно през септември. Има и духовна символика в това, че точно през септември започва активният гроздобер и подготовката на новото вино. И както работливият земеделец накрая се радва на добър плод, така и църквите, които полагат старание в духовната подготовка с молитва и свидетелство за вярата си, накрая прибират добра реколта. Есенната реколта ни напомня, че усърдният ни труд в Господа, освен че не е напразен, е необходим.

В новия брой на Зорница сме се потрудили да подберем за вас статии, които да ви насърчат и подкрепят в пътя на вярата. Животът на католическата светица Хилдегард от Бинген и на апостола на Нова Зеландия Самюел Марсдън могат да ви вдъхновят към по-дълбоко посвещение на Бога и целеустремено духовно служение. Твърдостта на Джон Олдкасъл може да даде кураж на всеки, който преминава през изпитание на вярата си, а историята за атентата в Бирмингам – да ни напомни колко важно е да обичаме човека близо до нас, различния, слабия, отхвърления. Пожелаваме ви увлекателни и полезни минути с вестник Зорница!

п-р Владимир Железов

Най-важният учебен ден

п-р Станислав Алексиев

Обикновено свързваме септември с началото на учебната година. Започва се купуване на чанти, учебници, помагала, тетрадки и всичко необходимо за ученика. Днес само раницата му може да струва някъде около сто лева. В тази връзка някои биха казали, че домашното образование ще ни излезе по-евтино от общественото, но сега няма да говорим за това.

В Библията се набляга на най-важното образование, което следва да дадем на децата си като вярващи родители. Във Второзаконие 4:9-10 Мойсей е записал следните предписания: „Внимавай на себе си и внимавай много за душата си, да не би да забравиш делата, които очите ти видяха, и да не би да се изгубят от сърцето ти през всичките дни на живота ти. И ги предавай на синовете си и на синовете на синовете си. Помни деня, в който застана пред ГОСПОДА, своя Бог, на Хорив, когато ГОСПОД ми каза: Събери Ми народа, за да му дам да чуе думите Ми, за да се научат да се боят от Мен през всичките дни, които живеят на земята, и за да научат синовете си.“

Най-важното е децата да не забравят Господа и Неговите дела, да Го познават и да Го следват от младини. Господ Исус съветва да не се възпират децата да стигнат до Него (вж. Мат. 19:14; Марк 10:14; Лука 18:16). Може да пропуснем всички останали учебни дни, но този не бива да пренебрегваме. Да учим децата си на Божието слово, да ги призоваваме към покаяние, да сме загрижени за тяхното духовно израстване.

следва на 2 стр.

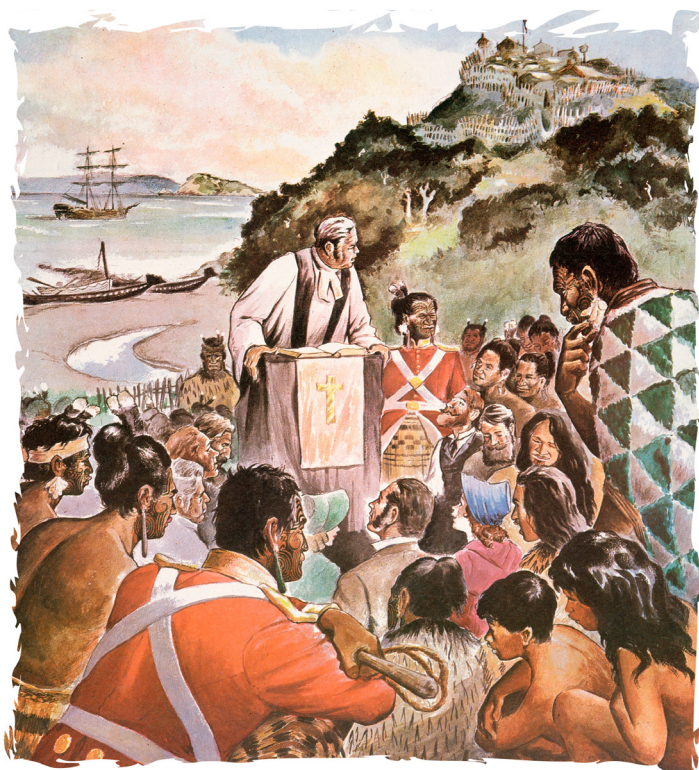
ГЛАСЪТ НА АМВОНА

Самюел Марсдън, апостолът на Нова Зеландия

Емил Марков

Самюел Марсдън е английски мисионер, известен сред своите съвременници с две прозвища, които по значение са пълни противоположности едно на друго. В Австралия, където протичат по-голямата част от живота и служението му, е наричан *Бичуващият пастир* (причината ще видим след малко), но е останал в историята на мисионерството и с нарицателното *Апостолът на Нова Зеландия*. Тази двойственост на неговия облик пред обществото лесно може да ни тласне към заключението, че Марсдън е бил противоречива личност. Обаче онези, които са го познавали отблизо, твърдят точно обратното. Да, у него са се съчетавали непоколебима твърдост и нежна състрадателност, имал е своите пристрастия и е правил грешки, но е бил последователен и принципен човек, честен и напълно предан на своя Бог.

Роден е в графство Йоркшир, Англия, на 25 юни 1765 г., в семейство на фермери. От ранна младост привлича вниманието на евангелското дружество Еланд, което имало за цел да обучава бедни мъже за служение в Англиканската църква. Подпомогнат със стипендия, Марсдън се дипломира на 25-годишна възраст в колежа Магдалена, Кеймбридж, но не продължава обучението си, за да откликне на призива на евангелския водач Чарлз Симеон за служба в заграничнени мисии.

следва на 4 стр.

ТОЗИ МЕСЕЦ

Можеш ли да обичаш?

п-р Станислав Алексиев

Много от тях ги няма. Онези, които тогава са били деца, сега са вече възрастни. Датата е 15 септември 1963 г. Преди 60 години в една църква на чернокожи в град Бирмингам, щата Алабама, по време на сутрешната проповед избухват петнадесет пръчки динамит и разрушават почти цялата сграда. Вътре има над 400 души. Много от тях са ранени, някои много тежко. Но най-голямата трагедия е смъртта на четири деца: Денис, Карол, Ади и Синтия.

Още по-голяма трагедия е омразата, която се надига веднага след атентата. Хората са толкова обезверени, че нападат спасителните екипи и полицията с отломки от взривената сграда. Докато екипите се опитват да спасят пострадалите, те са подложени на обстрел с изпочупени тухли и други отпадъци.

Следствието тече много бавно. Едва след 14 години главният извършител е изправен пред съда и осъден. Другите двама се срещат с правосъдието след 49 години на издирване, събират доказателства и безброй съдебни заседания. Но никой не се измъква ненаказан.

следва на 3 стр.

Най-важният учебен ден

п-р Станислав Алексиев

следва от 1 стр.

Като пастир се сблъсквам с трудността да съветвам дълбоко натъжени бащи и майки с блудни синове и дъщери. Родителите, които влизат в пастирската канцелария за съвет и молитва, обикновено се борят именно с тази сурова реалност. Лично аз съм също един от тези родители.

Детето, което сме обичали, за което сме се молили, което сме възпитавали, отглеждали, защитавали и учили, е решило да преследва мимолетните удоволствия на света, изоставяйки не само бащиния дом, но и бащината вяра. Вероятно немало родители, баби и дядовци с блудни деца или внуци са силно притеснени за душите им, и принасят ревностни молитви за тях да дойдат един ден на себе си, да се доверят на Христос и да се върнат у дома (Лука 15:17).

Най-голямата ми загриженост обаче е за онези родители, които сякаш не се замислят за душите на блудните си деца. Понеже децата им са били отгледани с добри християнски принципи, били са научени на пътя, по който трябва да вървят в живота, много родители са стигнали до заключението, че те са съвсем наред, въпреки начина им на живот. Те може би с право вярват, че Бог е пълновластният Господар и че единствено Той може да спаси децата им, но са забравили, че Бог е определил целите, както и средствата за постигане на тези цели. Нашата

основна мисия тук като родители е да не предполагаме вяра у децата си, а да им проповядваме спасението чрез жертвата на нашия Господ Исус Христос.

Вярно е, че те се освещаваат, бидейки част от дома ни като вярващи. Но това не означава автоматично, че са християни поради тази причина. В I Коринтяни 7:10-16 апостолът говори не за спасението на децата ни, а за това, че те са част от видимата църква на земята. Те са свети, защото всеки път са на богослужение, участват в него, слушат проповеди и беседи, знаят за вярата в Христос, могат по подразбиране и по подражание да се държат „по християнски“. Част са от Божия завет и Той се отнася с тях по много по-благодатен начин, като ги прави съпричастни с Неговата вест за спасение. Но докато Светият Дух не докосне спасително сърцето им, те няма да станат част от невидимата Църква на Христос. Членовете на тази Църква са известни само на нашия Господ и стават такива, след като изповядат вярата си в Него. Това се отнася както за възрастните, така и за децата.

Затова Господ отправя призив към родителите на блудни деца от всяка възраст да не предполагат спасението им и да се преструват, че всичко е наред в духовно отношение, а да се молят за вяра в тях, да им проповядват Евангелието и да ги умоляват да се покаят и да се покорят на тази

вест. Докато родителите християни не се изправят пред тежката истина, че имат блудни деца, които пропиляват живота си, преследвайки временните удоволствия на света, те вероятно няма да се изправят пред децата си с истината на Евангелието. А децата им няма да осъзнаят суровата реалност, че са изправени пред перспективата на вечно осъждение.

В Своя суверенитет Бог използва родителите, за да влага Божията истина на Благовестието в сърцето и ума на децата. Ако родителите, които носят отговорност да ги възпитава в страх от Господа, решат да не ги увещава от страх да не ги отблъснат от дома, страхът им разкрива и собственото им неверие. Родителите не бива да се поддават на изкушението да предполагат, че блудните им деца са обречени завинаги, нито пък някога трябва да се откажат да се молят, да проповядват и да умоляват децата си да дойдат на себе си, да се доверят на Христос и да се върнат у дома – там, където ще бъдат посрещнати с огромна радост от небесния Отец и от земния си баща, който ще тича към тях с отворени обятия и щедро тържество.

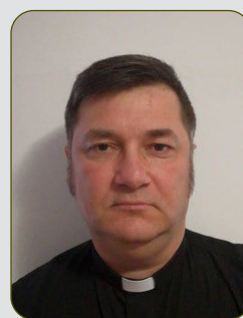
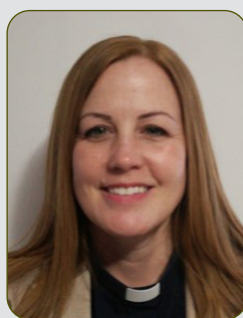
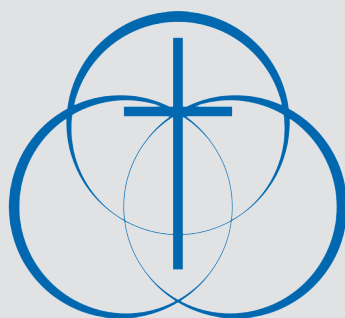
Нека не пропускаме този най-важен учебен ден и сърцето ни да не престава да гори за спасението на децата ни. До тогава, докато не само чуем изповедта им, но и видим украсата ѝ – с християнски живот, придружен от думи и дела. ▢

Нови назначения в ЕМЕЦ

ХРОНИКА

От 1 септември 2023 г. в Евангелската методистка епископална църква трима пастори получиха нови назначения, а двама се пенсионираха.

Дългогодишният ръководител на църквите в гр. Велико Търново и Лясковец п-р Иван Морунев официално приключи служението си и излезе в пенсия. П-р Джесика Морис Иванова пое отговорност за Методистката църква във Велико Търново, а п-р Ивайло Иванов – за църквата в град Лясковец. П-р Венцислав Андреев също излезе в пенсия, но ще продължи да се грижи за църквата в Ловеч. П-р Нерсес Кетикян ще ръководи църквата в град Шумен.

Редакционната колегия на вестник *Зорница* пожелава изобилни благословения и плодотворно служение в новите отговорности!

Вестник *Зорница* е издание с консервативен протестантско-евангелски характер. Списва се от редакционна колегия към **Българско евангелско дружество**.

По второстепенни доктринални въпроси редакцията допуска разнообразие от мнения. Становището на даден автор невинаги съвпада с това на редакционната колегия.

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Влади Райчинов, Владимир Железов,
Данаил Игнатов, Емил Марков,
Олег Константинов, Радостин Марчев,
Станислав Алексиев, Тодор Велчев

ЗОРНИЦА

БЪЛГАРСКО ЕВАНГЕЛСКО ДРУЖЕСТВО

адрес: БЕД, ул. Солунска 49, София 1000 | email: vestnik.zornitsa@gmail.com | FB: vestnikzornitsa | web: zornitsa.bg | тел.: 0892 250 517

Редактор на броя: п-р Владимир Железов
Коректор: Тодор Велчев
Предпечат: Мариет Крушева
Печат: *Прима принт* ЕООД

Каталожен номер за абонамент
към Български пощи: 312
ISSN: 0861-3826

Зорница се нуждае от финансова подкрепа. Бъдете съработници на най-старото българско периодично издание!

Ще бъдем благодарни, ако обмислите с молитва да бъдете спомоществователи на изданието!

Българско евангелско дружество | IBAN: BG84 BPBI 7942 1021 9606 01 | BIC: BPBIBGSF

Можеш ли да обичаш?

п-р Станислав Алексиев

следва от 1 стр.

Питаме се обаче защо почти сто години след Гражданската война в САЩ, злобата все още е налице. Защо сегрегацията и разделението сред американското общество все още не са преодолені? А защо въобще има църкви само за хора от конкретен етнос?

Дали в нашата мила Родина нещата не са още по-зле? До 2020 г. трябваше да интегрираме ромите. Ако не вярвате, поровете се в Интернет и ще видите, че има даже такава гържавна политика, подкрепена чрез средствата на Съвета на Европа, разбира се. Сега вече е създаден Съвет за интеграция на бежанците и мигрантите. Явно с интеграцията на ромите сме приключили!

А как стои въпросът с ромските църкви? С основаването на църкви сред турците в страната? Защо продължава това разделение сред нас, християните? Не е ли възможно да имаме членове от ромски или какъвто и да било друг произход в нашите „български“ църкви?

Евангелският текст, върху който пастирът е бил започнал да проповядва онази неделя сутрин в Бирмингам, е Матей 5:43-44: „Чули сте, че е било казано: „Обичайте ближния си, а мразете неприятеля си. Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят.“ Как се обича сред викове и плач вместо сред духовни песни и химни? Как да се покланяш на Бога, след като знаеш, че обществото те обвинява за всички свои проблеми?

Около кризата с пандемията от Ковид-19

стана много ясно, че в църквите ни съществуват разделения по какъв ли не признак. Едни бяха против Ковид-ваксините, а другите „за“ маските. Едните искаха само онлайн служби, а другите се считаха за недосегаеми, идвайки на богослуженията. Сега пък отново има разделение, само че относно това на коя страна сме по отношение на войната в Украйна.

Мисля си, че ние, християните, сме призвани да носим обединение и мир, вместо да се делим и разединяваме за цяло и нецяло. Мисля си, че само църквата може да помогне в едно раздирано от противоречия общество. Защото тя е устроена от самия Христос и е много тъжно, когато в нея има разделения по какъвто и да е признак. Той сигурно скърби за това!

Можем ли да погледнем извън стените на хубавите си сгради и да видим хората, които живеят разделени от нас и между самите себе си? Можем ли да подадем ръка на все по-доминираното ни от ромския етнос общество?

Ще се смирим ли, за да занесем Благовестието и на евреи, цигани, турци, руснаци, украинци? Ще ги поканим ли да се покланяме заедно на Бога в неделя сутрин? Ще се доближим ли до тях, без да изпитваме чувство на погнуса?

Само три години преди атенатата, през 1960 г., в Бирмингам отваря врати една църква, която решава, че в нея няма да се проповядва сегрегация и насилие. Там ще намират своето духовно семейство хора в различно социално положение и с различен цвят на кожата. Тя се нарича църква „Брайърууд“. Сега, 63 години по-късно, нейната членска маса е нараснала до 4000 души, без да се броят редовните посетители, които не са станали още членове. Влиянието ѝ сред обществото е неповторимо. Във всички сфери има поне един човек, който е обвързан по някакъв начин с нея. Тя се е превърнала в „град в града“ – толкова е голяма и същевременно е много сплотена.

Каква е нашата църква? Има ли място в нея за другия, за различния, за този, с когото не искаме да ходим заедно по улицата? Има ли място за богатия? За бедния? За плачещия? За радостния? За младия? За стария?

Защото за живота във вечността, към който сме се запътили, се казва: „След това видях, и ето, голямо множество, което никога не можеше да изброи, от всяка нация и от всички племена, народи и езици, стояха пред престола и пред Агнеца, облечени в бели дрехи, с палмови клони в ръцете си, и викаха с висок глас, казвайки: Спасение на нашия Бог, който седи на престола, и на Агнеца!“ (Откр. 7:9-10). Дано и ние да се намерим „там“! □

Коя е Джойс Майер?

Радостин Марчев

ТОЗИ МЕСЕЦ

През 2019 г. написах в личния си блог, който поддържам вече 15 години, поредица от статии за известния проповедник Джойс Майер. Интересът към тях беше значителен и се задържа във времето, но тогава не обърнах особено внимание на това. Съвсем неочаквано, през 2022 г. издателство „Верен“ се свърза с мен с въпроса дали бих се съгласил да събера статиите в единен текст, който след известна преработка да бъде издаден от тях. Така се появи книгата *Коя е Джойс Майер и нейната връзка с движението „Слово на вяра“* (Верен 2023).

Книгата е много кратка (малко над 60 стр.), чете се бързо и е написана на съвсем популярно ниво, което я прави достъпна за възможно най-широк кръг читатели. Мисля, че това е „плюс“, понеже самата Джойс Майер е популярен проповедник, която се стреми да достигне подобна аудитория.

Не може да има съмнение, че Джойс Майер е добре позната в България. Нейните послания се излъчват по няколко канала с превод на български. Голяма част от книгите ѝ са преведени, като някои от тях

се разпространяват безплатно. Когато през 2011 г. тя напълва със зрители Зала 1 на НДК, хвалението се води от групата Хилсонг (Лондон), а лично тогавашният председател на ОЕЦ поднася приветствие. Като добавим към това факта, че издателство „Нов човек“, сложило името си на нейните книги, е вероятно най-авторитетното сред българските протестанти, лесно можем да останем с впечатлението, че Джойс Майер е един напълно ортодоксален и авторитетен християнски проповедник.

Но тя не е. Истината е, че Джойс Майер е свързана с култовото движение „Слово на вяра“. Тази връзка не е лесна за откриване, понеже Майер полага специални усилия тя да не бие на очи. Въпреки това основните учения на движението като задължителното изцеление, материалният просперитет и силата на изговореното слово могат несъмнено да се открият в нейните книги, проповеди и лекции. Моята книга проследява и показва точно тези връзки.

И тъкмо защото Джойс Майер успешно се е инфилтрирала в протестантската общност в България, подобно изследване на нейното богословие е необходимо. Разбира се, съвсем не е задължително всички християни да споделят изводите, до които достигам. Не го очаквам. Това, което е важно и нужно, е да се поставят на масата редица въпроси и да се провокира сериозна дискусия, която търси аргументирано техните отговори. Настоящата книга е един плах опит да направи тъкмо това. □

Самюел Марсдън, апостолът на Нова Зеландия

Емил Марков

следва от 1 стр.

През 1793 г. Марсдън се жени за Елизабет Тристан и скоро след това двамата отпътуват за Австралия с кораб, откарващ ирландски бунтовници. Установяват се в щата Нов Южен Уелс, населен главно със заточени от английското правителство затворници: мъже и жени, военни, управници, свещеници, както и с местни аборигени.

Наред с духовното служение Марсдън, съгласно наредбите, е работел и като магистрат – две благородни сами по себе си длъжности, но като че ли всяка от тях е в ущърб на другата. Приема предизвикателството, движен от надеждата, че ще може да внесе в правораздаването нещо от духа на Евангелието и да въведе много по-високи принципи от тези, които вижда като преобладаващи сред самите магистрати. По това време най-често наказание за престъпниците е бичуването и Марсдън е принуден да прилага закона, макар че се опитва да бъде справедлив и дори снизходителен при определяне размера на присъдата. Битката му с корупцията обаче му спечелва доста врагове, които търсят всякакви начини да го злепоставят. Така му лепват прякора *Бичуващият пастор*. Първото и най-важно задължение за Марсдън обаче е да проповядва Евангелието и да спасява души, което изисква да има добра репутация. Затова той приема смирено и дори самокритично нападите и клеветите, но защитава своята чест – не заради себе си, а заради целите на Благовестието.

Още през първите години от престоя на Марсдън в Австралия две от децата му умират едно след друго при нелепи злополуки. Но и тези изпитания не сломяват неговия дух, а го правят още по-състрадателен към чуждото нещастие. Въпреки постоянните трудности и заетост с държавните и

духовни дела, Марсдън успява да развие успешен земеделски бизнес, което му помага да издържа семейството си и да разгърне активна социална дейност. Той отглежда нова порода овце и е първият, който изпраща вълна от Австралия към Англия с търговска цел. Помага на много бивши затворници, като им осигурява работа. Изпитва неудовлетворение само от това, че аборигените, поради дивите си нрави, дълбо-

ко вкоренено езичество и лошо отношение от страна на белите към тях, изглеждат недостъпни за християнството. Все пак под негово ръководство в град Парамата е основано училище за аборигенски деца.

След време Марсдън се опитва да събуди интереса на Църковното мисионерско дружество в Англия към населението на Нова Зеландия. Той моли да изпратят някого, който да занесе Евангелието на маорите. Те му изглеждат подходящи за евангелизиране, въпреки че практикуват канибализъм. Никой обаче не иска да рискува да бъде убит и изяден от канибалите.

На връщане от едно свое пътуване до Англия, Марсдън се запознава с Руатара, сина на маорски вожд, който преди това се е бил качил на китоловен кораб, но е бил измамен и малтретиран от моряците. Взема го у дома си, научава го да чете и пише на английски и да отглежда пшеница, а после му помага да се прибере в Нова Зеландия.

Най-сетне Марсдън успява да закупи един бриг (малък двумачтов кораб) със собствени пари и на 22 декември 1814 г., заедно с още четирима мисионери, няколко маори и бивши заселници в Австралия, пристигат в новозеландския залив Рангихуа. Срещат се с маорски вождове, които контролират региона, включително с Руатара и младия Хонги Хика. За да покажат, че са дошли с мир, мисионерите

поднасят подаръци на племето, което е било избило целия екипаж на кораба, посетил ги преди тях. След това, точно на Рождество Христово, Марсдън изнася първата си проповед пред събрание от 400 маори. Темата е: *Ето, благовестявам ви голяма радост!* (Лука 2:10). Проповядва на техния собствен език, а Руатара му помага с разясненията на онези части, които били трудни за разбиране.

На 24 февруари 1815 г. Марсдън закупува земя в Рангихуа за целите на първата християнска мисия в Нова Зеландия. Разговаря с маорите относно злините на полигамията и не крие отвращението си от любимите им пороци: кражбата и лъжата.

През следващите десетилетия мисията в Нова Зеландия се разраства. Приоритет на Марсдън е прогласяването на Благата вест и обръщението на маорите, но той полага и грижи за тяхното цивилизоване. Случаят с Хонги Хика, който посещава Англия и външно усвоява някои европейски маниери, но след това използва в родината си подареното му от английския крал оръжие, за да избива хора от враждуващи племена, доказва правотата на Марсдън.

Мисионерът посещава Нова Зеландия седем пъти и бива запомнен с няколко неща. На първо място, в резултат на неговата мисия се спасяват маори. Навлизането на християнските ценности постепенно променя и бита на повярвалите. Една жена, която през оставащите години от живота ѝ ще проповядва Евангелието сред други жени, признава, че преди Марсдън да донесе Божието слово в Нова Зеландия и Светият Дух да го вложи в сърцето ѝ, е убила и изяла деветнадесет деца. Със сигурност не е била единствената с подобно минало!

Марсдън бива запомнен и с въвеждането на лозарството в Нова Зеландия. Под неговото ръководство в Керикери, в областта Нордланд, са засадени над 100 различни сорта лози. Той докарва от Австралия и първите коне. Научава много от местните хора как да се прехранват със земеделие. Еднакво е обичан от деца и от диваци, а възрастните често се допитват до него, когато имат нужда от мъдростта му. Той оставя след себе си и някои полезни размишления за характеристиките на добрия мисионер: *Един мисионер трябва да бъде човек с истинско здраво благочестие и добре запознат с покварата на човешкото сърце. Той трябва да се отличава с жив, деен начин на мислене... иначе ще бъде отблъскван дори за дивациите и ще предизвика тяхното презрение.* Според Марсдън четири качества са абсолютно необходими за един мисионер: благочестие, трудолюбие, благоразумие и търпение. А без здраво благочестие нищо не може да се очаква.

Марсдън умира поради силна простуда на 12 май 1838 г. Погребан е в гробището близо до старата му църква в Парамата. Англиканското училище *Samuel Marsden Collegiate School* в Карори носи неговото име. В австралийския телевизионен сериал *Срещу вятъра* (1978 г.) в ролята на Марсдън се въплъщава Дейвид Рейвънсууд. А реге бандата „1814“ избира за името си годината, когато Марсдън изнася първата си проповед в Залива на островите. □

Англиканското училище в Карори
Samuel Marsden Collegiate School

Семейно планиране

Контролиране на раждаемостта вместо аборт

Цвете Куличева

Вярващите хора във всяка една християнска традиция се противопоставят на аборта. Някои от тях също така възразяват и срещу контролирането на раждаемостта. Във връзка с това трябва да отговорим на няколко въпроса. Трябва ли християните да контролират броя на децата си? Предпазването от забременяване грех ли е? Намеса ли е то е Божия план за семейството?

Бог е създал човека като същество с ум, разум и свободна воля. Но също като всяка друга свобода и тази свободна воля не е абсолютна. Тя има един относително свободен кръг на действие. За много неща Бог ни е дал свобода и иска ние да се научим да вземаме решение. А нашата отговорност се състои именно в това – какви решения ще вземаме.

Най-важното решение в живота ни е нашето спасение – дали ще го приемем или ще го отхвърлим. От огромна важност са също и решенията ни дали ще се подчиним на волята на Бога и дали ще сме послушни пред Божието слово. Бог не ни налага какво да избираме, но и никой друг не би могъл да взема подобни решения вместо нас.

При здравите хора планирането на броя на децата в повечето случаи е във възможностите на човека. Бог така ни е устроил, че можем да определим колко деца да имаме. Бог не ни налага. Възложил ни е тази власт. Отговорността на родителите е не само да създават деца, а и да ги отглеждат – тоест да им подсигурият храна, подслон, образование и най-вече да ги възпитат и доведат пред Бога. За всичко това се изискват определени условия. Ако имаме десет-двайсет деца, как ще се справим?! Бог не иска да бягаме от тази отговорност и да Му приписваме всичко случващо се.

Всичко ми е позволено,
ала не всичко е полезно.
Всичко ми е позволено,
но не искам да съм
обладан от нищо.

I Коринтяни 6:12

Някои посочват личността на Онан (Битие 38:8-10), когото Бог наказва със смърт, защото при срещите с Тамар той излива семето си на земята, за да не забременее тя. Според този аргумент предпазването от забременяване е грех.

В какво се състои грехът в този случай? Тамар е била омъжена за брата на Онан, който умира. Според тогавашните правила върху Онан е паднала отговорността да въздигне потомството на брат си. Именно с такава цел той влиза при Тамар. Възползва се от нея само за физическо удоволствие. В тази измама се състои грехът му. По тази причина го наказва Бог. Посланието от неговата история не е, че предпазването от забременяване е грех.

В днешно време има много начини за т.нар. „семейно планиране“. Ние ще разделим тези методи и медикаменти на две групи. Едни от тях като презервативите и противозачатъчните хапчета спират сперматозоидите да достигнат до яйцеклетката и да я оплодят. Други са хапчетата след половия акт или спиралата, които пречат на оплоденото яйце да се имплантира и то се изхвърля. По-рано вече обсъдихме, че оплодената яйцеклетка е жив организъм и по тази причина предизвикването на нейното изхвърляне на практика е убиване. То се равнява на аборт.

Във връзка с това трябва да споменем няколко думи и за оплождането „ин витро“. Само по себе си това не е лошо нещо. Проблемът е в това, че се оплождаат множество яйцеклетки, но се имплантират само няколко от най-добрите. А другите се замразяват или изхвърлят. Като знаем, че човешкият живот започва още при зачеването, тогава унищожаването на оплодена яйцеклетка, която не се имплантира, е равносилно на убиване на живот.

В обобщение, семейното планиране е част от нашата отговорност като християни как ще отглеждаме и възпитаваме потомството, което ни поверява Бог. Важно е да знаем, че неправилно тук не е контролирането на раждаемостта само по себе си. Въпросът по-скоро е какви средства ще вземем решение да използваме за тази цел. От голямо значение е да се образуваме как действа всяко противозачатъчно средство: дали предпазва от оплождане на яйцеклетката или действа след оплождането. И разбира се, както при всяко друго нещо в нашия живот като вярващи, най-доброто е да вземаме нашите решения въз основа на Божието слово и след молитва за водителство. ▢

С квартета на Петър Сливенски

ОТ АРХИВИТЕ

Зорница, 13 септември 1933 г.

Здравка Итинова

„За идната неделя, с отворени обятия Ви чакаме всички, ще пеем до насита... Много любов на всички ви.“

Станимака, Атанас Т. Игнатов.

Тази кратка, но и пълна с безгранична братска любов покана се получи за квартета на 2-н Петър Илиев Сливенски.

Квартетът ни, както миналото лято така и сега, се състои от органистката на Пловдивската евангелска църква 2-ца Р. Т. Йовчева, гимназистите Недко Итинов, Илия П. Илиев, семинаристката Здравка Итинова и от Американския колеж в Ловеч В. П. Илиева.

На станимашката гара ни посрещнаха членовете от Младежкото дружество и старият, но все още енергичен брат Петър Т. Игнатов.

Неделните служби бяха духовно пиршество, пълно със спасителни вести за Господа Исуса Христа, възторжени

нови сионски песни – оценени високо от братята и сестрите. На утринната служба се изпълниха няколко сола. Също и квартетът пях. „Зад облаците имаше слънце“ беше тема на проповедта на Петър Илиев Сливенски.

След обед пред Младежкото християнско дружество се изнесоха биографии за авторите на духовните песни „С нас остани“, „О, Спасителю Христе“, „Кръста вдигнах о, Исусе“. За пръв път квартетът изпя величествения духовно походен химн „Генералът зове на бой с греха“. Вечерната служба бе заета със сказката на 2-н Сливенски „Неизпълненото Исусово пророчество“, изпълнена с музика.

На другия ден квартетът, придружен от членове на Станимашкото младежко християнско дружество, под водителството на стария брат Петър Т.

Игнатов предприе един излет до местността „Св. Никола“ и „Гонда вода“. Радост, песни и възхита изпълваха сърцата на цялата дружина както на отиване, така и на връщане през целия труден планински път.

На следната неделя квартетът бе поканен да води църковните служби в село Коматеве. Братята от селото ни посрещнаха и изпратиха с радост и благодарност. Службите се водеха почти при същата програма. Следобедното събрание се състоя в ливадата на брат Димитър Кумчев. Г-н Петър Илиев Сливенски оставя на разположение за използване в църковните служби едно малко органче (хармониум) в с. Коматеве.

Квартетът ще продължи благовестната си и ще се отзовава с радост на всички благодатни покани да проповядва Христа, и то разпнат. ▢

„Сибилата на Рейн“ 925 години от рождението на Хилдегард от Бинген

Тодор Велчев

Богослов. Писател. Композитор. Философ. Мистик. Лекар. Абатиса на манастир. Всичко това може да се отнесе към личността на Хилдегард от Бинген. Тя влиза в историята на Църквата и на германските земи с прозвището си „Сибилата на Рейн“, с което нейните съвременници я удостояват заради мистичните ѝ проникновения и послания.¹ И макар че до ден днешен информацията за тази удивителна жена остава ограничена, нейният авторитет и приноси са добре известни и ценени в християнския свят, особено сред римокатолиците, англиканите и лутераните.

ЕДНА НЕОБИКНОВЕНА МОНАХИНЯ И ЛЕЧИТЕЛКА

Хилдегард от Бинген е родена в края на XI век (вероятно през септември 1098 г.), като последното, десето дете в семейството на благородник. Доста болнава и едва навършила осем години, тя е поверена на грижите на една отшелничка-бенедиктинка. През Средновековието е било обичайна практика родителите да изпращат невръстните си деца в манастири и абатства, за да получат образование и/или да се посветят на монашески живот. Още като момиче Хилдегард има видения. В нейната автобиография четем:

На осмата година от живота си бях посветена [от родителите си] на Бога за духовен живот (*oblata*) и до петнадесетата си година бях човек, който видя много неща, а още повече и по-просто изрече – така че тези, които чува тези неща, питаха удивени от къде са дошли и кой е техният източник.

Под ръководството на наставничката си Хилдегард получава солидно образование по латински, за да ѝ бъде поверена отговорността да пее в църква Псалмите: изключителна чест за жена по онова време. На 38 години тя е единодушно избрана за „майка“ (*magistra*) на нейната монашеска

общност и по-късно оглавява абатството Рупертсберг. За двайсетина години общността се разраства и уважаваната абатиса основава втори манастир.

Съвсем младата Хилдегард става известна с невероятните си видения, но най-вече с нейното посвещение и любов към Бога. Макар че не е била получила съответното образование, тя печели признание със дълбочините си познания и изследвания на природата и особено на различните билки и лечебните им свойства. Според свидетелствата на някои монаси, тя получавала проникновения по тези теми в съзерцание и общение с Бога. Нейната популярност и репутация нарастват толкова много, че привличат вниманието и благосклонността на папа Евгений III (1145–1153).

За значим принос на Хилдегард от Бинген към развитието на естествознанието и медицината се смятат съчиненията ѝ отнотно т.нар. *viriditas*. Понятието няма точен превод на съвременен език. То съчетава латинските думи за „зеленина“ и „истина“ и с него Хилдегард обозначава божествена сила, проявена и разгръщаща се в природата. Изследователката Мери де Йонг описва как християнската вяра на Хилдегард оформя нейното разбиране за научното познание:

Вътрешната обновителна енергия на *viriditas* е от основополагащо значение в разбирането на Хилдегард за Светия Дух като оживотворяващия лъх от Бога, задвижващ всички живи същества (Бит. 1:2, Пс. 104:29–30). Тя развива една насочена към природата пневматология², в която има място за един излъчващ енергия и иманентен Дух, Който се вселява и може да бъдат срещнат в горите, полята и цветята. Градината и огромната, зелена земя изобщо се схващат като място, където Божият Дух и нашият дух се срещат, за да произведат добър плод: цялостно добруване за личността и дълбоки взаимоотношения с природния свят. ... Разбирането за свещената взаимосвързаност на всичко в природния свят е съществувало хилядолетия наред в различни култури, изразяващи особена почит към растенията и възприемащи ги като свещени носители на благоденствие, здраве и мъдрост. Всъщност, една посветена обич към растенията и животните едновременно полага основата и отдава голямо значение на сложната мрежа от взаимовръзки, които видимо се отразяват навсякъде в космоса. Разбирането на Хилдегард относно растителния свят, разкриващ ни тези космически връзки, и нейният практически опит с растенията срещат широк прием сред населението на германските земи по онова време. Това се дължи на одухотворяването на предлаганото от нея лечение, като рационалните, научни обяснения се съчетават с голямата роля на вярата.

За Хилдегард от Бинген естествознание-то³ е от голяма важност, защото свързва човешкото тяло и нужди с останалото Божие творение. Тя съчинява уникална за времето си енциклопедия за природата и клиничната медицина. Медицинските ѝ произведения съчетават напътствия за изгонване на бесове със сериозна ерудиция според средновековните мащаби. Хилдегард предлага новаторски за епохата медицински методи като облекчаването на възпаления с лавандула и вино или с мед и вода, както и използването на инхалации за стимулиране на растежа и за лечение на белите дробове. Мнозина използват и днес такива похвати, за да се справят с настинката, пресъхналото гърло или със затруднения в дишането.

ХИЛДЕГАРД ОТ БИНГЕН И МУЗИКАТА

„Сибилата на Рейн“ не е била чужда на музиката. След като през 1136 г. поема управлението на абатството от духовната си наставничка, тя съчетава другите си ярки таланти с григорианското псалмопение. За целия си живот тя композира над 70 музикални творби. Една от тях е първата известна ни музикална драма „Редът на добродетелите“ (*Ordo Virtutum*). Това е нравоучителна пиеса, представяща в алегорична форма борбата на добродетелите с дявола за човешката душа и важната роля на покаянието.

Ето и един известен куплет от нейните хвалебни химни:

Тъй трудно се устоява на това,
което придава вкус на ябълката⁴.
Изправи ми пътя, Спасителю Христе...
О, Ти, най-прекрасен лик!
О, най-сладък аромат на желаната наслада!
Ний все въздишаме по Теб в ужасното изгнание.
Кога отново ще Те видим и ще заживеем с Теб?

Макар че през Средновековието се използвали доста музикални инструменти, Хилдегард черпела вдъхновение най-вече от природните звуци. Освен това, тя вярвала, че творчеството вдъхновява хората да водят живот на целеустременост и свобода, който определяла като „жива светлина“. Чак до 70-те години на XX век, нейното музикално творчество не е било особено известно. Славата ѝ на изявен музикант се разнася в наше време, след като изследователят Филип Пикет преоткрива и публикува редица нейни произведения по повод 800 години от смъртта ѝ. Понастоящем професионалните среди и музикалните академии на Запад, както и редица съвременни композитори, познават и високо оценяват нейния принос за развитието на това изкуство. >>

¹ Сибилите са били жени-оракули в гръко-римския свят. Според по-късни средновековни предания, те предсказали на езическия свят раждането на Божия Син.

² В християнското богословие: учение за Светия Дух.

³ За наука в съвременния смисъл тогава още не може да се говори.

⁴ Има се предвид плодът от дървото за познаване на доброто и злото (Бит. 3 гл.).

РЕЛИГИОЗНИ СЪЧИНЕНИЯ НА ХИЛДЕГАРД ОТ БИНГЕН

Едва след като надхвърля 40-годишна възраст, Хилдегард започва да пише книги, които ще я направят прочута. Количеството им е огромно, а спектърът от теми е много широк. Особено влияние оказват нейните три тома с визионерско богословско съдържание: „Познай пътищата“ (*Liber Scivias*), „Книга за наградите на живота“ (*Liber Vitae Meritorum*) и „Книга на божествените дела“ (*Liber Divinorum Operum*).

В продължение на десетилетие тя пише вероятно най-известната си книга с видения *Liber Scivias*. Произведението включва илюстрации на 26 страници и стряскащи видения. Според съвременни медицински изследвания лъчите от светлина, за които говори Хилдегард, вероятно са били свързани с мигрена. Но собственото ѝ свидетелство предполага, че зад видяното стои нещо повече. „Когато бях на 42 години и 7 месеца, небето се отвори и пламтяща светлина с изключителна яркост слезе и пропи целия ми мозък, възпламени сърцето и гърдите ми. Това не беше изгарящ, а затоплящ пламък – както слънцето затопля всичко, до което се докоснат лъчите му.“ Вследствие на тази опитност, тя изведнъж прозира смисъла на Светите писания.

Хилдегард пише стотици писма, в които изобличава и дава съвети на крале, на папи и на обикновени хора. Изпод перото ѝ

излизат житията на двама светии. Такава литературна плодовитост е твърде необичайна за жена – в епоха, когато грамотността сред нежния пол е е рядкост.

Хилдегард получава божествено вдъхновение, миниатюра с неизвестен автор от Рупертсбергския кодекс на *Liber Scivias* | източник: Wikipedia

Смятана за пророчица, нейните видения получават одобрението на св. Бернар от Клерво и на редица папи. Авторитетът ѝ в обществото по това време е безспорен.

Когато навършва 60 години, Хилдегард предприема проповеднически обиколки. Главна тема на нейните проповеди е, че църквата е покварена и се нуждае от очистване. Тя порицава небрежните и затлъстели църковни служители, както и всички онези, които са „хладки и лениви“ в службата си на Божията правда и нехайни в изложението на дълбините на библейското учение.

Хилдегард от Бинген умира на 82-годишна възраст на 17 септември 1179 г. Във всяко отношение тя е изключителна и много талантива жена – една от малкото, която прекратява откъсването за своя пол през Средновековието, влияе на събитията през епохата и оставя траен отпечатък върху бъдещото развитие на Европа. Почти забравена в течение на векове, интересът към личността ѝ стремително нараства през последното десетилетие на XX век, когато се появиха телевизионни филми, книги и музикални издания, посветени на живота и творчеството ѝ.

През 2012 г. тя е канонизирана като светица в Римокатолическата църква и обявена за учител на Църквата (*Doctor Ecclesiae Universalis*) „поради святостта на нейния живот и оригиналността на нейното учение“. □

ТОЗИ МЕСЕЦ

Джон Олдкасъл един малко известен мъченик за вярата

п-р Данаил Изнатов

Сър Джон Олдкасъл (р. ок. 1360–1370 г.) е английски водач в движението на лолардите, което се развива като общност от пътуващи проповедници, създадена от английския предреформатор Джон Уиклиф (1328–1384 г.). Въз основа на Библията Уиклиф отхвърля молитвата за мъртвите и обявява за безумие поклонението пред икони, статуи и мощи. За него Църквата е общност от хора, предопределени за спасение, които имат един единствен водач: Исус Христос. Срещу лолардите се надигат множество противници от висшия клир, но все пак те печелят поддръжници сред духовенството и аристокрацията. Отначало дори кралят ги подкрепя, докато те не обявяват за погрешна и доктрина за трансубстанциацията на елементите на Причастието. Все пак Уиклиф е оставен да прекара последните години от живота си в мир.

Но не такъв благоприятен край на живота имат някои последователи на Уиклиф. Пример за такъв човек е сър Джон Олдкасъл, издигнат в Парламента с титлата лорд Котам. През 1408 г. той сключва брак с Джоан Котам, наследница на една от най-богатите и влиятелни фамилии на Кент. Двамата придобиват по наследство имения в Кент, Норфолк, Нортхампшир, Уилтшайър, както и замък Куулинг. На млади години, както много други аристократи, Джон се отдава на удоволствия. Прави кариера и във войската. Взема важно участие във военните операции на Хенри IV и Хенри V в Уелс, с което спечелва тяхното доверие и приятелство.

Около 1410 г. обаче Олдкасъл попада под влиянието на идеите на Уиклиф и се присъединява към движението на лолардите. Променя начина си на живот в търсене на морална чистота, особено след е създавал семейство. Отваря дома си за лолардски проповедници. Разпространява преписи на трактати от Уиклиф в Англия и техни преводи на европейския континент.

По това време властта преследва лолардите и вече е осъдила на смърт мнозина от тях.

Църквата в едно от именения на Джоан Котам е внезапно поставена под запрещение, по обвинение в неodobreno проповядване. Загрижен за бъдещето на своя приятел, кралят се опитва да го вразуми и го увещава да се откаже от убежденията си. Въпреки това сър Джон Олдкасъл открито ги изповядва. Отказва да се прегърне отново „църквата-майка“, като обявява папата за „антихрист“. Вследствие на това Олдкасъл е призован да се яви пред архиепископ Арундел, но пренебрегва призовката. Епископът го отлъчва от църквата. Предизвикан от този акт, Джон отговаря с изложение на своите доктринални позиции, като показва, че защитава основните положения на библейската вяра.

Малко след смъртта на крал Хенри IV Олдкасъл е арестуван. На 23 септември 1413 г. го изправят пред епископ Арундел. Тогава той заявява, че спасението е само в Христос, без никакви посредници. Заявява и своето разбиране за Евхаристията и за изповедта пред свещеник. Настоява, че тайнствата са важна част от живота на Църквата, но хлябът в Причастието остава само хляб и не се

пресъщества като Христово тяло, а изповедта пред свещеник не спасява душата.

Два дни по-късно, на 25 септември, епископ Арундел го осъжда на смърт за ерес. Дадени са му обаче четиридесет дни, за да се отрече от убежденията си. Хвърлен е в затвора Тауър в Лондон. Но Олдкасъл успява да избяга и да се укрие в Уелс. Обявена е голяма награда за неговото залавяне – жив или мъртъв, но той остава неоткриваем в продължение на цели четири години. През това време създава конспиративен план и организация за политически преврат. Предвижда се пленяване на краля и на неговия брат и установяване на своеобразна република, в която Олдкасъл да бъде регент, а възможностите за действие на висшата аристокрация да бъдат ограничени. Манастирите следва да бъдат закрити, а техните имуществата да бъдат предадени на обществото.

Шпиони предупреждават краля за тези планове. През ноември 1417 г. информатор издава местонахождението на Олдкасъл и последният е арестуван. На 14 декември благородникът лолард е осъден на смърт съгласно предишните обвинения срещу него и е екзекутиран по бърза процедура. Има сведения, че екзекуцията е изпълнена по особено мъчителен начин. Олдкасъл е закачен на нагорещени вериги над огън и опечен жив. Група лоларди, които въпреки всичко се опитват да изпълнят плана, са разпръснати бързо от силите на краля в началото на януари следващата година.

Английската Реформация ще настъпи едва през следващия век. Но такива смели рагетели за чистотата на вярата като Джон Олдкасъл подготвят страната за тези процеси. Неговата история е използвана по-късно от Уилям Шекспир за изграждане на образа на Джон Фалстаф в драмата „Фалстаф“. □

Д-р Елмър Каунт, приятелят на България

п-р Владимир Железов

Д-р Елмър Ернест Каунт е роден в американския град Елнвил, щата Ню Йорк, на 5 декември 1860 г. Родът му по майчина линия може да се проследи назад до известния Стивън Хопкинс, който по време на гоненията на пуританите в Англия се преселва в Америка през 1620 г., като пътува с „Мейфлауър“ – първият кораб с преселници, който напуска бреговете на Англия по посока на днешната Нова Англия.¹ Между прагедите му има човек, който е подписал прочутата Декларация за независимостта на Америка. Това показва, че д-р Каунт произлиза от голям и благороден род. Родителите му са били отлични християни.

През 1881 г. Каунт постъпва в колежа „Уилстън“, където изпъква като жив и енергичен християнин. Той е един от усърдните членове на една група млади студенти, които всяка неделя следобед обикалят близките села и провеждат християнски събрания. След колежа Каунт работи една година като помощник на секретарите в нюйоркското Младежко християнско дружество, но усещането на Божията благодат, което той има при обръщането си към Бога на 14-годишна възраст, го подтиква да се посвети на християнско служение.

През 1886 г. той постъпва в семинарията Дрю и завършва богословския курс в нея през 1889 г., с научна степен „Бакалавър по богословие“. За научните му трудове върху история на философията и сравнителна религия университетът в Ню Йорк му дава научната степен „Магистър по изкуствата“. Елмър Каунт продължава научните си занимания, които евентуално биха му осигурили научната степен „Доктор по философия“, но поради болест е принуден да прекъсне през 1909 г. Уеслианският колеж в Мисури го удостоява с престижната научна степен „Доктор по богословие“.

След завършване на богословското си образование той получава назначение от Мисионерския комитет на Методистката епископална църква, на която е член, и заминава за Италия към края на 1889 г. Установява се във Флоренция, където преподава две години в богословското училище на тамошната Методистка мисия. Към края на третата си година в Италия, която прекарва в Рим, се разболява от т. нар. „римска треска“ и като вижда, че в Италия няма да може да се излекува от нея, иска позволение да се върне в Америка. След едногодишна почивка в дома на родителите си в Елнвил, здравето му се възстановява напълно и той получава назначение в една от нюйоркските църкви.

От 1895 до 1905 г. д-р Каунт пастирува в различни големи методистки църкви в Ню Йорк. През 1905 г. получава назначение за надзирател на Методистките епископални църкви в България и работи като такъв в продължение на 23 години. С това

Елмър Каунт остава в историята като най-дълго служил мисийски надзирател в историята на българската методистка мисия. Той се отличава с голямата си ревност за Бога, с пламенно проповядване и със силната си молитва. Когато през 1912 г. България обявява война на Турция, д-р Каунт, побуден от своите най-благородни и добри чувства към нашия народ, предлага услугите си на българското правителство и изявява готовност да извърши онова, което то смята, че подхожда за него. Правителството го изпраща в Лозенград да служи като преводач и съветник на британския „Червен кръст“. За примерната му и полезна дейност Британският кръст му дава награда.

След края на Балканската война в София е основан, под почетното председателство на покойната царица Елеонора, американски „Червен кръст“, на който д-р Каунт става касиер. Със съдействието на други американци в София, той влага много време да помага на бежанците от Петричко, а също така създава и организира работа за тези от тях, които остават да живеят в София. Получава и раздава дрехи и обувки на стойност 10 хиляди долара.

По времето, когато България е вече във война с Антантата (Съглашението), д-р Каунт вижда, че наложителните военни разпоредби и ограничения не му позволяват да надзирава добре църковната си работа из провинциите, и стига до заключението, че ще направи по-голямо добро на българите, ако отиде в Америка и се постарее да осветли сънародниците си относно положението на България и причините, които са я заставили да влезе в Първата световна война. Така той заминава за Америка в началото на 1916 г. Въпреки че малко по-късно САЩ застават на страната на Антантата във войната, Каунт безстрашно защитава българската кауза пред американския народ. С позволенията и подкрепата на Борда на Чуждестранните мисии, той обикаля Съединените щати и изнася повече от 500 речи, в които осведомява за положението на България. Заради любовта му към нашия народ д-р Каунт е презиран и многократно обругаван. Сблъсква се с голямо противопоставяне, като е наричан „германски агент“, „предател“, „германец“ и други епитети, които през тези години са позорни петна върху честта на всеки американски патриот.

През същия този период д-р Каунт написва обширно писмо до президента на САЩ Удроу Уилсън, в което излага фактите по въпроса за влизането на България във войната. За това писмо нашият мисийски надзирател получава отговор от секретаря на президента, в което му предава благодарностите на последния и го уверява, че дадените от него сведения са високо оценени. Американците от това време знаят, че единствено поради

сърцатата дейност на американските мисионери, които тогава осветляват най-безпристрастно своето общество по българския въпрос, САЩ се въздържат да обявят война на България.

След подписването на примирието д-р Елмър Каунт се качва на първия параход, който пътува към Европа и пристига в Цариград. Там той развива благотворителна дейност сред арменските бежанци, оцелели от геноцида, извършен над народа им от Османската империя между 1915 и 1918 г. Елмър Каунт им помага като представител на новообразувания след войната американски Комитет за подпомагане „Нийър Ййст Рилийф“, който си поставя за цел да облекчи, доколкото силите и средствата му позволяват, окаяното положение на хилядите пострадали бежанци в Близкия изток.

През 1919 г. д-р Каунт пристига отново в България. Поканен от приятели, той обикаля по-големите градове, с цел да разказва за дейността си в Америка. Навсякъде слушателите го посрещат и изпращат с бурни ръкопляскания. Към онзи момент той е приет на първа аудиенция и от цар Борис III. Във времена, когато хиляди български домове са заплашени от глад, д-р Каунт отваря безплатни ученически трапезарии в 14 прогимназии в софийския квартал „Лозенец“, където от 150 до 200 деца всекидневно получават топла, питателна храна. Освен това с помощта на едно създадено от него дружество, той приготвя и раздава няколко хиляди чифта долни дрехи на софийските ученици. Елмър Каунт остава в сърцата на българите като голям и добър приятел на нашия народ.

През 1927 г. д-р Каунт, посъветван от лекари, заминава за отечеството си на почивка. След една година на отдых, когато вече е купил билет за парахода за България, той умира внезапно в Ню Йорк, на 23 септември 1928 г. Надзирателят на Софийския църковен окръг п-р Павел Тодоров казва следните думи за д-р Елмър Каунт в своя доклад на 31-та сесия на българската мисийска конференция: „Драги братя, известна ви е вече голямата загуба, която претърпя нашата мисия със смъртта на нашия надзирател д-р Е. Е. Каунт. Един стол е празен днес в заседателния салон на нашата конференция. Този, който за 23 години беше между нас като наш вожд и съветник, не е вече между нас. Нашия небесен Отец благоволит да прекрати земната му дейност и да го повика при Спасителя, на чиято служба той беше посветил целия си живот. Ние дълбоко скърбим за тази голяма загуба, но нека се утешаваме с мисълта, че той стори каквото можа за Божието дело между нас и бе повикан от всред своята деятелност. Последното му писмо бе пълно с надежда за успеха на Божието дело между нас.“

Със смъртта на Елмър Каунт методистките църкви в България губят един мъдър и духовен ръководител, който много добре познава тяхното положение, а българският народ – един свой голям и верен приятел. □

¹ Няколко североизточни щата в САЩ. За „Мейфлауър“ вж. Зорница, 09/2020.